

Suntem copii ai lui Dumnezeu

8:14-16

Pavel își încheie expunerea despre lupta dintre fire și Duh cu un minunat pasaj despre înfiere. El opune duhul înfierii, care ne face să strigăm „Tăticule!”, unui duh de robie care aduce frica. Despre ce robie și despre ce frică să fie vorba? Cred că Pavel face aluzie la imaginea robiei din cultura vremii pe care cei credincioși ar fi putut-o translata în cadrul spiritual al relației cu Dumnezeu. În cultura vremii un rob aparținea stăpânului său și acesta avea drept de viață și moarte asupra lui. Stăpânul putea fi de cele mai multe ori capricios și imprezibil. Astfel, robul avea mereu o frică de stăpân care oricând putea iniția o judecată asupra lui.

Înainte de a se întoarce la Dumnezeu, mulți oameni aveau o astfel de imagine distorsionată despre Dumnezeu. Dumnezeu era ca perceput ca un bătrân care stă cu bățul în mână și de-abia așteaptă să te vadă păcătând pentru a te putea lovi fără milă. Este vorba despre o frică neduhovnicească, și nu despre frica de Domnul despre care ne vorbește cartea Proverbe sau multe alte pasaje din vechiul Testament. Această frică neduhovnicească poate da târcoale și inimii unui credincios. Este o teamă nejustificată care se întemeiază pe necunoașterea lui Dumnezeu și care răpește bucuria și siguranța din viața credinciosului. Este adevărat că noi suntem robi ai lui Dumnezeu. Dar El nu este așa cum îl descrie robul cel leneș care și-a îngropat talantul în pământ: „Doamne, iată-ți polul pe care l-am învelit într-un ștergar; căci m-am temut de tine, fiindcă ești un om aspru, iei ce n-ai pus și seceri ce n-ai semănat.” (Luca 19:20-21).

Despre aceeași teamă neduhovnicească vorbește și Ioan în epistola sa: „Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme nu a ajuns desăvârșit în dragoste.” (1 Ioan 4:16-18).

Relația cu Dumnezeu se caracterizează prin dragoste și certitudine și nu prin nesiguranță și o teamă anxioasă de judecată.

Legătura cu Cerul se definește nu prin duh de robie, și de înfiere. Noi suntem robi, dar Stăpânul nostru este bun și plin de dragoste, și mai mult este chiar Tatăl nostru. Duhul adeverește că noi suntem copii ai lui Dumnezeu. El face lucrul acesta atât prin autoritatea Scripturilor cât și prin gândurile și sentimentele pe care le pune în noi. El ne îndeamnă să ne apropiem de Dumnezeu ca fii și ne dă curajul să-I spunem „Ava”, adică „Tăticule”. Duhul nostru adeverește același lucru. Duhul nostru iluminat de Duhul cunoaște certitudinea și bucuria înfierii. Înfierea aduce bucurie, certitudine, o apropiere specială de inima Tatălui.

Imaginea lui Pavel despre înfiere este glorioasă și emoționantă. De ce așează el această imagine tocmai aici? Ne amintim de metoda sa de a restabili mereu echilibrul duhovnicesc în mintea cititorului. Pavel știe că omul este predispus la extreme și dezechilibru, și astfel după ce prezintă un adevăr, mai prezintă un altul care să prevină alunecarea în extremă pe care ar aduce-o primul adevăr dacă ar fi separat de ansamblul său teologic. Astfel, după har, vorbește despre sfințire, după sfințire, vorbește despre faptul că legea este bună ș.a.m.d. Cred că Pavel urmează aceeași metodă și aici. După ce a insistat atât de mult pe procesul intern al sfințirii, pe lupta dintre fire și duh, pe relația complicată dintre Lege-păcat, Lege-fire, Lege-Duh-fire, apare riscul să privim sfințirea dintr-o perspectivă mecanicistă și robotizată, din perspectiva rece a unui

simplu rob.

Dar Pavel știe că astfel, pierdem însăși esența sfințirii. De aceea el încheie pasajul cu o imagine caldă, despre relație de tată-fiu dintre cel răscumpărat și Dumnezeu. Este înspăimântător că în procesul sfințirii putem neglija dimensiunea relațională și bucuria înfierii. Pavel cunoaște acest pericol și ne îndeamnă să ascultăm de îndemnurile Duhului care ne adevăresc că noi suntem copii lui Dumnezeu.